

Arrest

nr. 111 542 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HEYNICKX loco advocaat H. VALKENBORG en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Loma afkomst. U werd op 23 oktober 1992 geboren in Monrovia. U woonde samen met uw ouders en uw tweelingsbroer (M.). Ook (Ja.), de eerste vrouw van uw vader en haar 3 dochters met uw vader woonden bij jullie. Uw moeder en (Ja.) konden het niet met elkaar vinden. U verklaart homoseksueel te zijn. In 2004 begon u uw eerste homoseksuele relatie met uw medeleerling (Jam.C.). In september 2006 werden jullie allebei van school gestuurd wegens vermoedens dat jullie homo's waren. Uw ouders waren boos, maar geloofden niet dat u echt een homo was. Uw vader vond een nieuwe school voor u. In december 2006 overleed uw moeder. Samen met uw broer en uw vader ging u enkele straten verder wonen. Uw vader verbleef afwisselend bij jullie en bij zijn eerste vrouw. Uw vader gaf erg weinig financiële steun en u en uw broer

konden nauwelijks aan eten komen. Daarom verhuisde uw broer al snel. U bleef echter in het huis van uw vader wonen omdat u nog studeerde en afhankelijk was van uw vader. In 2007 begon u een relatie met (A.S.). Tijdens zijn verjaardagsfeestje in juli 2007 werden jullie echter betrapt terwijl jullie kusten in de badkamer. De burgerwacht werd erbij gehaald. Zij sloegen jullie in elkaar en brachten jullie naar de politie. Uw vader werd gecontacteerd en besepte toen dat u echt een homo was. Na 2 weken opsluiting slaagde uw vader erin om u vrij te krijgen, mits betaling van 500 US dollar. Ook uw partner (A.) kwam vrij op borg na betaling van zijn ouders. Uw vader nam u mee naar huis en zei dat hij u zou doden als hij u nog eens met mannen zag. In 2009 studeerde u af, maar u slaagde er niet in om werk te vinden. Tot 2012 had u geen partners en deden er zich geen incidenten voor. In 2012 leerde u (J.) kennen. Hij is een Filippijnse zeiler. Jullie begonnen een relatie. (J.) introduceerde u ook bij Modegal, Movement to defend gay rights in Liberia. U en (J.) spraken altijd af in hotels, maar op 23 december 2012 wilde u hem uw huis tonen. U was bang voor uw vader, dus u bracht (J.) niet naar uw huis, maar wel naar uw vroeger huis waar (Ja.), de eerste vrouw van uw vader woont. Wat u niet wist is dat uw vader op dat moment net in dit huis bij (Ja.) verbleef. Eén van de dochters van (Ja.) zag u en (J.) en vertelde dit aan uw vader. U en uw partner (J.) zaten te praten in de kamer van uw overleden moeder toen u zag dat uw vader aan de deur stond en 2 agenten had meegebracht. U was bang en samen met (J.) ontsnapte u door het raam. Jullie vluchtte naar de haven. (J.) verstopte u in een schip en zorgde ervoor dat u naar België kon reizen. Op 4 januari 2013 kwam u in België aan. Op 7 januari 2013 vroeg u asiel bij de Belgische asielinstanties. In België leerde u (T.) kennen via de sociale netwerksite Badoo. Jullie ontmoetten elkaar en hadden seks. Tijdens een tweede afspraak wilde (T.) seks met u zonder condoom. U weigerde en sindsdien hebben jullie geen contact meer.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, een foto van uw penis, een resultaat van een medisch onderzoek, 4 foto's van u, 3 artikels over de situatie voor homoseksuelen in Liberia en tenslotte een email met een contactpersoon van de English-speaking gay group in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart de overheid, de burgerwacht en uw familie te vrezen omwille van uw homoseksuele geaardheid (gehoor CGVS, p.7). U slaagt er echter niet om uw homoseksuele geaardheid en uw verschillende homoseksuele relaties, de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, aannemelijk te maken.

Om te beginnen kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid. U vertelt dat u rond 2004 ontdekte dat u homo bent. Deze ontdekking ging enkel gepaard met gevoelens van blijdschap. U was er altijd trots over. U moest uw geaardheid weliswaar verbergen, maar u had er geen negatieve gevoelens over en hebt er nooit negatieve gevoelens over gehad (gehoor CGVS, p.13). Gelet op het door uzelf aangehaalde sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst (gehoor CGVS, p.3,7,8,16) is het bijzonder merkwaardig dat u zich niet meer vragen zou gesteld hebben omtrent uw ontdekte homoseksualiteit. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u besepte dat u homo bent, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met schuldgevoelens of schaamtegevoelens omwille van het feit dat uw homoseksuele gevoelens sociaal volstrekt niet aanvaard waren. Dat u uw ontdekte homoseksuele voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.

U geeft aan dat u wegwandelde als het onderwerp meisjes ter sprake kwam in uw schooltijd. U hield de schijn niet op, maar u wandelde gewoon weg omdat dit onderwerp u niet interesseerde. Enkel als het onderwerp 'meisjes' ter sprake kwam, wandelde u weg. Wanneer het over voetbal of politiek ging mengde u zich wel in de gesprekken (gehoor CGVS, p.13). Gegeven het taboe op homoseksualiteit in Liberia is het opmerkelijk dat u zo weinig moeite deed om de schijn betreffende uw anders-zijn op te houden ten opzichte van uw medeleerlingen.

Op de vraag of u kunt herkennen of iemand een homo is, zegt u dat dit mogelijk is via de taal. Homo's gebruiken liefdevolle en romantische taal tegen andere mannen. Als die andere mannen niet boos worden, weten ze dan dat zij ook homo zijn. Ook uit het gedrag kan men afleiden of iemand homo is. Homo's zijn altijd beleefd, behulpzaam en ze lachen naar mannen, omdat ze hen willen (gehoor CGVS, p.12). Uw uitspraak dat u homo's kunt herkennen aan hun romantische taal en hun vriendelijke gedrag, sluit aan bij de clichématige manier waarop in homo-onvriendelijke milieus naar homo's gekeken wordt. Het feit dat u homo's zelf zo eenzijdig en ongenueanceerd percipieert doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden homoseksuele geaardheid. Bovendien lijkt het

bijzonder riskant en weinig plausibel dat homo's in een homofob land als Liberia romantische taal zouden gebruiken tegenover andere mannen om zo af te toetsen of deze andere mannen ook homo zijn.

U vertelt dat u een profiel hebt op **Facebook** onder de naam (S.J.) en legt een foto van uzelf neer die u afdruckte van uw Facebookpagina en die ook te zien is op uw Facebookpagina (gehoor CGVS, p.6,9). Op deze Facebookpagina vallen 3 links naar andere Facebookpagina's op die u 'leuk vindt'. Het betreft 'Big booty thighs', 'booty talk 09' en 'hot black girls' (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Wanneer deze 3 Facebookpagina's bekeken worden, blijkt het hier telkens seksueel geladen materiaal met (half)naakte vrouwen te betreffen. Er vallen geen foto's van mannen te bespeuren op 3 genoemde Facebookpagina's. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd reageerde u geschrokken en zei u dat u het nog wilde verwijderen, maar dat het niet lukte, dat u niet goed met computers kan werken en dat er in Afrika niet veel computers zijn (gehoor CGVS, p.9). Hiermee overtuigt u niet. Ten eerste vertelde u dat u in België een man (T.) leerde kennen via de sociale netwerksite Badoo (gehoor CGVS, p.5), wat toch aangeeft dat u wel met een computer overweg kan. Ten tweede plaatste u op 1 en 2 december 2012, dus nog voor uw verklaarde vertrek uit Liberia op 23 december 2012 (gehoor CGVS, p.7) enkele foto's op uw Facebookpagina en plaatste u op 2 december 2012 volgend bericht: 'I am tire, last week i was very busy with work'. U was dus ook al in uw thuisland actief op Facebook. U verklaart enkel op mannen te vallen en geen interesse te hebben in vrouwen (gehoor CGVS, p.3,13). De links naar 'Big booty thighs', 'booty talk 09' en 'hot black girls' met expliciete beelden van (half)naakte vrouwen op uw Facebookpagina en uw gebrek aan een aanvaardbare uitleg hiervoor, doen twijfels rijzen betreffende uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Verder moeten opmerkingen worden gemaakt bij uw beweerde homoseksuele relaties. Over de aanvang van uw relatie met (Jam.C.) vertelt u het volgende: u zei dat hij er mooi uitziet en dat u hem leuk vindt. Hij werd niet boos, dus u wist dat hij homo was. Hij zei, ben je zeker, zul je me niet teleur stellen, u zei ja en omhelsde en kuste hem (gehoor CGVS, p.11). De aanvang van uw relatie met (A.) beschrijft u dan weer als volgt: we leerden elkaar kennen op de markt, hij nodigde me uit bij hem thuis, ik gebruikte romantische taal, hij werd niet boos, dus ik wist dat hij homo was (gehoor CGVS, p.12). Dat u en (Jam.) en u en (A.) zo duidelijk en zo direct te kennen zouden geven dat jullie op mannen vallen lijkt weinig aannemelijk, gegeven de homofobe context in Liberia. Het lijkt meer aannemelijk dat homo's in dergelijke omgeving zeer omzichtig te werk zouden gaan om hun geaardheid te uiten en hun interesse in iemand van hetzelfde geslacht te tonen, aangezien hier heel wat mogelijke risico's aan verbonden zijn.

U had een relatie met (Jam.C.) van 2004 tot september 2006, maar u weet niet hoe zijn ouders heten, hoeveel broers of zussen hij had en hoe zijn broers of zussen heten (gehoor CGVS, p.14,15). Gegeven het feit dat jullie enkele jaren een relatie hadden is deze gebrekkige kennis opvallend.

Daarnaast moeten kanttekening geplaatst worden bij de onvoorzichtigheid die u aan de dag legde. U geeft aan dat u in september 2006 van school gestuurd werd en dat een brief naar uw ouders gestuurd werd waarin stond dat u een homo bent. Er waren vermoedens door de medeleerlingen omwille van jullie gedrag. U zette uw been op zijn been, nam hem in uw armen, wilde altijd bij hem zijn. De medeleerlingen veronderstelden dat jullie een koppel waren en vertelden dit aan de directeur. Jullie werden bij de directeur geroepen die zei dat hij bewijzen had. Jullie ontkenden de feiten niet. Ook toen uw ouders de brief van de school kregen, ontkende u de feiten niet. Uw ouders vroegen of het waar was en u zei dat het klopte. Uw ouders twijfelden zelfs nog, wilden het niet geloven, maar toch zei u dat u een relatie met die jongen had. Wanneer u gevraagd waarom u niet loog en uw geaardheid en uw relatie met (Jam.) probeerde te ontkennen, antwoordde u: 'wanneer je die gevoelens hebt kan je het niet ontkennen, het is zoals je bent. Het is een persoonlijke keuze, ook al zijn andere mensen ertegen' (gehoor CGVS, p.3,4,7,15). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste is het opmerkelijk dat u en uw partner (Jam.) de benen op elkaar legden, elkaar omhelsden en klaarblijkelijk aanleiding gaven aan de medeleerlingen om te concluderen dat jullie een homoseksueel koppel vormden. Gegeven het taboe op homoseksualiteit in Liberia zou men verwachten dat jullie meer moeite zouden doen om jullie gevoelens voor elkaar geheim te houden. Ten tweede is het opvallend dat u geen moeite deed om de verdenkingen van homoseksualiteit te ontkennen tegen over de directie en uw ouders. Uw ouders waren zelfs in dubio, maar toch vertelde u hen meteen dat het klopte en dat het een persoonlijke keuze was. Gegeven het stigma op homoseksualiteit in Liberia is het vreemd dat u nooit - zelfs niet initieel - enige pogingen deed om de vermoedens over u tegen te spreken of te ontkrachten.

U geeft aan dat u en uw partner (A.) betrappt werden toen jullie op zijn verjaardagsfeestje in een dronken bui begonnen te kussen en 'veel andere dingen deden' in de badkamer zonder de deur op slot te doen (gehoor CGVS, p.7,8,15). Ook al waren jullie dronken, toch is het opmerkelijk dat jullie zouden kussen en 'veel andere dingen' doen in de badkamer op een feestje. Het risico op betrapting was er namelijk

behoorlijk groot. Gegeven het heersende homofobe klimaat in Liberia komt jullie risicovolle gedrag weinig aannemelijk over.

Uw kennis over het homoseksuele milieu in Liberia is daarenboven beperkt. U verklaart dat u de organisatie Modegal leerde kennen via uw partner (J.). Wanneer gevraagd werd wanneer deze organisatie opgericht werd, zegt u dat dit op 8 juli 2012 was en dat u dit zo precies weet omdat Archie Ponpon, de oprichter van Modegal, u dit over de telefoon vertelde. Uzelf werd ook lid van Modegal in juli 2012 (gehoor CGVS, p.5,6,9,10). Uit informatie van het CGVS (toegevoegd aan het dossier) blijkt echter dat Archie Ponpon en Abraham Kamara de organisatie Modegal oprichtten in januari 2012. Uw foutieve kennis hierover frappeert omdat u zelf expliciet vermeldde dat deze organisatie op 8 juli 2012 opgericht werd en dat u sinds uw aankomst in België nog regelmatig contact hebt met de oprichters van Modegal (gehoor CGVS, p.5,6,9,10).

Verder weet u niet wie Joe Wiah is (gehoor CGVS, p.10). Nochtans is hij een homorechtenactivist in Liberia en werd hij in maart 2012 thuis aangevallen door gewapende mannen (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U legde bovendien zelf een artikel neer over Joe Wiah (Gaystranews: Vigilantes threaten to kill Liberian gay activist's family). Uw advocaat vermeldde ook dat u alle artikels zelf hebt opgezocht (gehoor CGVS, p.17). Het feit dat u niet weet wie Joe Wiah is, is opmerkelijk aangezien u zelf een internetartikel over hem neerlegde en aangezien u volgens uw beweringen nog regelmatig contact hebt met Archie Ponpon (gehoor CGVS, p.5,6,9,10), een belangrijk homorechtenactivist in Liberia.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties.

Gezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de kopie van uw geboorteakte geeft informatie over uw identiteit en nationaliteit. Hoewel uw identiteit hier niet meteen in twijfel getrokken wordt, moet opgemerkt worden dat gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Verder is het onduidelijk hoe de foto van uw penis en mogelijke verwondingen hieraan (gehoor CGVS, p.2) een bewijs zouden kunnen vormen voor uw voorgehouden homoseksuele geaardheid. Hetzelfde geldt voor het resultaat van een aids-test die u neerlegt. U scoorde negatief op deze test, maar zelfs al zou u besmet zijn met HIV is het onduidelijk hoe dit een bewijs zou kunnen vormen voor een homoseksuele geaardheid. De 4 foto's waarop u te zien bent geven persoonlijke informatie, maar voegen geen informatie toe betreffende uw asielrelaas of over uw geaardheid. Ook al zegt u dat u op een van deze foto's te zien bent met uw vriendje (gehoor CGVS, p.6), dan blijkt uit de desbetreffende foto volstrekt niet dat het hier om een homoseksuele vriend zou gaan met wie u een relatie zou hebben gehad. De 3 internetartikels over de situatie voor homoseksuelen in Liberia geven louter algemene informatie over de situatie voor homoseksuelen in Liberia en vormen geen bewijs voor uw asielrelaas. De email met een contactpersoon van de English-speaking gay group in België tenslotte vormt evenmin een bewijs voor uw voorgehouden homoseksuele geaardheid. Het feit dat u elektronisch contact had met een zekere (T.) van deze organisatie en u mogelijks zelfs naar een of meerdere van de bijeenkomsten van deze organisatie ging, vormt nog geen bewijs voor het feit dat u werkelijk homoseksueel zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, meer concreet artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens hem zijn de motieven niet deugdelijk en onvoldoende om de bestreden beslissing te dragen. Verzoeker stelt de vraag hoe hij zou kunnen bewijzen dat hij homoseksueel is daar van zulke situaties geen bewijs voorhanden is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) kan hierover niet oordelen en beroept zich op loutere vermoedens.

Verzoeker gaf in detail aan hoe hij zijn jeugd beleefde. Dat hij zich niet meer vragen stelde over zijn geaardheid, wijt hij aan het gegeven dat hij bij de eerste gevoelens nog jong was. Inzake zijn Facebookprofiel, betoogt verzoeker dat het een fout is, dat hij dit nooit heeft gewild en dat hij Facebook reeds in Liberia gebruikte, waardoor zulke links argwaan zouden voorkomen. Verzoeker verwijt het CGVS dat het zich niet kan verplaatsen in de gewoonten en gebruiken in zijn land. Zo meent het dat het eigenaardig is dat homo's er mekaar gemakkelijk leren kennen. Tevens kan het CGVS zich niet verplaatsen in zijn geaardheid. Zo wordt er gesteld dat hij onvoorzichtig was *“en zijn gevoelens had dienen te onderdrukken”*. Verzoeker is geschokt door deze motivering. De datum van oprichting van Modegal betreft een vergissing. Verzoeker wist niet wie Joe Wiah is. Hij legde enkele artikelen neer om de situatie in Liberia te schetsen doch kent niet alle hierin opgenoemde namen en kent niet alle namen van homorechten-activisten in Liberia. Het CGVS valt over futiliteiten.

2.1.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwijst naar het eerste middel en vervolgt dat het *“niet onwaarschijnlijk is dat de Commissaris-Generaal al van een zekere vooringenomenheid vertrok, namelijk het ongeloof in verzoeker”*. Voorts herhaalt hij dat hem, gelet op zijn toenmalige leeftijd, niet kan worden verweten geen schuldgevoelens of schaamte te hebben gekend bij zijn geaardheid en dat zijn geaardheid niet bewezen kan worden.

2.1.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt bij een terugkeer ernstig gevaar te lopen, wijst erop dat de levenssituatie gekend is en door het CGVS niet wordt betwist en betoogt dat het opmerkelijk is dat het CGVS de beslissing niet steunt op de situatie in Liberia. *“Dit is louter te wijten aan het feit dat de situatie in Liberia het verhaal van verzoeker bevestigd”*. Aldus staat het CGVS onvoldoende waarom verzoeker geen recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus. Het risico op ernstige schade is voor verzoeker onmogelijk om aan te tonen.

2.2.1. Verzoekers drie middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker onderbouwt op generlei wijze zijn betoog dat het *“niet onwaarschijnlijk is dat de Commissaris-Generaal al van een zekere vooringenomenheid vertrok, namelijk het ongeloof in verzoeker”*. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Daar waar verzoeker poneert dat de bestreden beslissing enkel zou zijn gesteund op vermoedens en geen rekening zou houden met de situatie in Liberia, dient te worden vastgesteld dat dit betoog een miskennis is van de motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat deze is gesteund op verzoekers eigen verklaringen, op verzoekers Facebookprofiel en op de algemene situatie in Liberia zoals deze blijkt uit verzoekers verklaringen enerzijds en uit de informatie in het dossier anderzijds.

Verzoeker baseert zijn asielaanvraag op een homoseksuele geaardheid, doch de geloofwaardigheid van deze beweerde geaardheid wordt op fundamentele wijze ondermijnd door zijn Facebookprofiel. In de bestreden beslissing wordt met recht gemotiveerd dat uit de informatie in het administratief dossier (stuk 17) blijkt dat hierop drie links naar andere Facebookpagina's opvallen die verzoeker 'leuk vindt', met name de pagina's 'Big Booty Thighs', 'Booty Talk 09' en 'Hot Black Girls'. Deze pagina's bevatten steeds seksueel geladen materiaal en foto's met (half)naakte vrouwen en hierop vallen geen foto's van mannen te bespeuren. Wanneer verzoeker met deze vaststellingen werd geconfronteerd bij het CGVS, stelde hij, zo blijkt uit de in dit kader terecht aangehaalde verklaringen, dat hij het nog wilde verwijderen maar dat dit niet lukte omdat hij niet goed met computers kan werken en omdat er in Afrika niet veel computers zijn. In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van deze uitleg met recht opgemerkt dat dit, gelet op de verklaringen inzake zijn gebruik van de sociale netwerksite Badoo en op de vaststelling dat hij ook voor zijn vertrek uit Liberia actief was op Facebook en hierop foto's en berichten plaatste, niet kan worden aanvaard. Verzoeker tracht op heden andermaal een verklaring te bieden voor de markante, door hem 'leuk' bevonden, links op zijn Facebookpagina doch slaagt hierin niet. Het is, te meer gelet op zijn hoger aangetoonde computervaardigheid, geheel niet aannemelijk dat dit een 'fout' zou zijn en dat dit door hem niet gewild was, te meer daar niet slechts één zulke pagina, doch drie onderscheiden pagina's door hem als 'leuk' werden bestempeld. Waar verzoeker nog laat uitschijnen dat hij deze links op zijn profiel bewust zou hebben opgenomen, minstens laten staan, omdat dit argwaan zou voorkomen in zijn land, dient te worden opgemerkt dat dit kennelijk in strijd is met zijn eerdere verklaringen en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

Uit verzoekers verklaringen, zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt verder dat hij zich noch bij de ontdekking van zijn geaardheid, noch doorheen zijn verdere beleving van zijn geaardheid, omtrent deze geaardheid vragen zou hebben gesteld, dat deze geaardheid nooit gepaard zou zijn gegaan met schuldgevoelens, schaamte of andere negatieve gevoelens en dat deze door hem geheel niet als problematisch werd ervaren. Dit is niet plausibel, gelet op het door hem zelf aangehaalde sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksuelen in zijn land van herkomst. Dat verzoeker jong was wanneer hij zijn geaardheid ontdekte doet hieraan geen afbreuk. Hij was immers niet dermate jong dat van hem niet kon worden verwacht dat hij zou beseffen dat zijn voorgehouden geaardheid sociaal niet aanvaard was en dat zijn gedrag en geaardheid afweken van de maatschappelijke norm. In dit kader is ook verzoekers gedrag op school, zoals door hem geschetst en zoals dit blijkt uit de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen ter zake, manifest ongeloofwaardig. Dat hij aldaar zelfs niet de minste moeite zou hebben gedaan om de schijn betreffende zijn anders-zijn op te houden tegenover zijn medeleerlingen en wanneer het onderwerp 'meisjes' ter sprake kwam is, gelet op het taboe op homoseksualiteit in zijn land, niet plausibel.

Bovendien slaagt verzoeker er niet in om de pertinente en terechte vaststelling te weerleggen dat zijn verklaringen omtrent de wijze waarop men homoseksuelen in zijn land kan herkennen enerzijds getuigen van een eenzijdig en ongenueanceerd beeld ten aanzien van homoseksuelen en zelfs aansluiten bij de clichématige manier waarop in homo-onvriendelijke milieus naar homoseksuelen wordt

gekeken en anderzijds geheel niet plausibel zijn daar het bijzonder riskant en onaannemelijk is dat homoseksuelen in een homofob land als Liberia liefdevolle en romantische taal zouden gebruiken om af te toetsen of andere mannen ook homoseksueel zijn.

Gelet op voormelde vaststelling kan evenmin geloof worden gehecht aan de wijze waarop verzoeker de aanvang van zijn relaties met A. en C. beschrijft en zoals deze blijkt uit de terecht geciteerde verklaringen in de bestreden beslissing. Dat verzoeker en deze personen jegens elkaar op een dermate directe wijze onomwonden te kennen zouden hebben gegeven dat zij op mannen vallen is niet aannemelijk gelet op de Liberiaanse context. In acht genomen de risico's die hieraan zijn verbonden, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat homoseksuelen in zulke omgeving omzichtiger te werk zouden gaan bij het uiten van hun geaardheid en het tonen van hun interesse in iemand van hetzelfde geslacht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op omstandige, pertinente en terechte wijze gemotiveerd dat en waarom verzoekers beweerde gedragingen doorheen zijn voorgehouden relatie met C. en met A. niet geloofwaardig zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van beide relaties en van verzoekers beweerde geaardheid en problemen nog verder ondergraaft. Verzoeker voert tegen deze vaststellingen geen dienstig verweer. Waar hij stelt geschokt te zijn door het gegeven dat hij zijn gevoelens had moeten onderdrukken, dient te worden vastgesteld dat hij een foutieve lezing doet van de bestreden beslissing. Hierin wordt niet gesteld dat hij zijn gevoelens had moeten onderdrukken, doch wel terecht opgemerkt dat redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij en zijn partners zich voorzichtiger zouden gedragen bij de beleving van hun relatie, en dit omwille van het homofobe klimaat in hun land van herkomst.

Uit verzoekers verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat hij omtrent C. uiterst vage verklaringen aflegde, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn beweerde relatie van enkele jaren met deze persoon geheel op de helling plaatst. Hij wist niet hoe diens ouders heetten, kon niet preciseren of en hoeveel broers en zussen deze persoon had en wist niet hoe diens broers en zussen heetten. Deze vaststelling klemt nog des te meer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de volledige naam van de heer C. Aanvankelijk noemde hij deze "James (C.)" (administratief dossier, stuk 4, p.3), terwijl hij deze later tijdens het gehoor "Joseph (C.)" noemde (*ibid.*, p.5).

Ook de relatie met J., die de directe aanleiding zou hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en de aangehaalde vrees voor vervolging, maakt verzoeker in het geheel niet aannemelijk. Ondanks dat deze relatie bijna een jaar zou hebben geduurd en dat hij beweerde gevoelens voor J. te hebben gehad (*ibid.*, p.14), bleek verzoeker immers zelfs diens volledige naam niet te kunnen geven en bleek hij over deze persoon, behoudens dat deze "sailor" was van beroep, in het geheel niets te kunnen zeggen en bleek hij onwetend over diens geboortedatum, geboorteplaats, etnie, religie, adres en woonplaats en diploma (*ibid.*, p.14; stuk 13, verklaring, nr.16b).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geaardheid en relaties, noch aan zijn vermeende problemen en vrees.

De neergelegde documenten en informatie (administratief dossier, stuk 16: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde geaardheid en relaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS